

заедно

енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 57 - септември 2008

Павел: кой беше той?

2-ра част

Още от миналия брой, по случай започването на двехилядния юбилей от раждането на Свети Павел Апостол, чрез страниците на нашия бюлетин предлагаме едно познание по-сериозно и по-дълбоко за онзи, когото наричаме "Апостолът на езичниците", една колона за Християнската Църква.

В този брой ще спрем нашето внимание върху няколко етапа на неговия живот.

Когато той беше млад бе изпратен в Йерусалим, където беше ученик на Гамалиил, учителят известен като по-мъдър през това време в еврейския свят; и в Йерусалим той представи християните като опасна секта в юдаизма, която трябва да се изкоренява при всеки удобен случай; самият той ще каже за себе си: "обрязаният в осмия ден, от Израилев род, от Вениаминово коляно, евреин от евреите, по закон - фарисеин, по ревност - гонител на Божията църква, по правдата на закона - непорочен" (Фил 3,5-6).

Към 20г., завършва обучението си, Савел се връща в Тарс, където вероятно беше през времето на проповядването на Исус; според "Деяния на Апостолите" той се върна в Йерусалим десетина години по-късно, сигурно след смъртта на Христос, защото той присъстваше на мъчението на свети Стефан, дякон

в Йерусалим; макар и не взе лично участие в убийството на младия християнин, беше между онези, които одобряваха това дело, даже “свидетелите сложиха дрехите си при нозете на един момък, по име Савел” (Деян 7,58).

В “Деяния на Апостолите” Савел е обрисуван като ожесточен гонител на християните, горд защитник на традициите на отците; неговото име беше с ужас произнасяно: откриваше ги в скривалищата, хвърлеше ги в тъмница, свидетелстваше против тях, заради неговия религиозен фанатизъм принуди много от тях да избягат от Йерусалим към Дамаск. Но Саул не ги остави в мир, даже на коне и с малък отряд войници, със съгласието на Синедрия, язди и той към Дамаск, за да ги открие и провокираше в сирийския град гонението срещу тях.

И по пътя към Дамаск, Господ се появи на този ожесточен враг; изведнъж, разказват “Деяния”, една светлина го обгръща и, падайки от коне, чу един глас, който му казваше: “Савле, Савле, защо ме гониш?”; и той: “кой си Ти, Господине?”; и гласът : Аз съм Исус, Когото ти гониш. Стани и влез в града; и ще ти се каже, какво трябва да правиш” (виж Деян 9,3-7).

Мъжете, които го придружаваха, бяха смутени защото го видяха паднал, може би видяха и блясък, но без да разберат нищо; Савел стана сляп и бе придружен до Дамаск, където за три дни остана в очакване на някой, гладен и разстроен за случилото се.

През тези дни се опозна с малката християнската общност, която той трябваше да вкара в затвора; на третия ден се приближи до него онзи, който водеше тази общност, Анания “и, като възложи върху му ръце, рече: брате Савле! Господ Исус, Който ти се яви по пътя, по който дохождаше ти, ме изпрати, за да прогледаш и да се изпълниш с Дух Светий. И изведнъж сякаш люспи паднаха от очите му, и той веднага прогледна” (Деян 9,17-18). Савел остана в Дамаск още няколко дни, където се яви в Синагогата като свидетелстваше това, което му се случи: християнската общност много се зарадвала а онази еврейската се смущавала, мислейки си, че той е

загубил ума си.

Това беше първото разочарование за него. Но Господ беше казал на Анания за него че “той Ми е избран съд, за да понесе името Ми пред народи, царе и синове Израилеви. И Аз ще му покажа, колко трябва той да пострада за Мое име” (Деян 9,15).

От онзи момент можем да кажем че, се “роди” Павел, апостолът на езичниците; той реши да се оттегли в пустинята, за да подреди своите мисли и да размишлява по-дълбоко за дара, който той получи; тук той прекара три години в абсолютна съсредоточеност.

Може би в този период, стана това, което самия той разказва в второто послание до Коринтияни (12,2-4) говорейки за себе си: “Зная един човек в Христа, който преди четиринайсет години (с тяло ли, не зная; без тяло ли, не зная: Бог знае) беше грабнат и отнесен до трето небе. И зная тоя човек (с тяло ли, или без тяло, не зная: Бог знае), че беше грабнат и отнесен в рая и чу неизказани думи, които човек не може да изговори”.

В същност Павел не бе живял с Исус като Апостолите и заради това не бе получил постепенно цялата нужна формация за служенето. Но това Учителят допълваше с изключителни намеси като блясъка по пътя към Дамаск и давайки му да съзерцава Божието Естество водейки го в Рая: без тези събития Павел не би могъл да направи и да научи това, което направи и научи.

Утешаван от тази светлина, след времето изкарано в пустинята Павел се върна в Дамаск и започна да проповядва с ентузиазъм, предизвиквайки гняв у езичниците, които го смятаха за отстъпник и се опитаха да го убият; Павел беше принуден да избяга, спускайки се през нощта в кош през прозореца по стената подпомагат от няколко християни (виж 2Кор 11,33): беше около 39 година.

Приютен в Йерусалим, стои в града около 15 дни, срещайки се с Петър, първият между апостолите и Яков, на които говори за своя нов живот.

Апостолите го разбраха и стояха с него всеки ден много

часове, говорейки му за Исус: но Йерусалимската общност беше недоверчива към него, помнейки ожесточеното гонение, което той беше извършил. Само гаранциите дадени от Иосия, наречен от апостолите Варнава, което значи син на утеха, левит, родом от Кипър, разсейваха съмнения и Павел бе приет от Йерусалимската общност.

През 15-те дни на своя престой, Павел се опитва да убеждава някои хора, но тази мисионерска дейност дразни юдеите и тревожи християните. На края не се чувствайки удобно, отиде първо в Кесария, а после се върна в Тарс в Киликия, своя град, и започва отново своята работа като тъкач.

От 39 до 43 година няма информации за неговите дейности, до когато Варнава, изпратен от апостолите, за да организира новата християнската общност в Антиохия, минава при него поканвайки го да го последва: от онзи момент Павел остава за винаги своето име Савел, защото се убеди, че неговата мисия не беше повече между юдеите, но между другите народи, които юдеите наричаха езичници; в Антиохия учениците на Христос за първи път са били наричани “християни”.

В края на 43 година, Павел и Варнава се върнаха в Йерусалим, за да донесат финансова помощ на тази общност и при тяхното връщане в Антиохия водеха със себе си младия Йоан Марк, син на домакинята на къщата, вдовицата Мария, която приютяваше Апостолите през времето на тяхното престояване в Йерусалим. Марк беше племенник на самия Варнава и става бъдещия евангелист.

След това почват трите мисионерски пътувания на Свети Павел (от 45г, от 50г и третото от 53/54г) и пътуването до Рим към мъченичеството.

За тях ще говорим в следващия брой, но ви приканвам да прочетете от “Деяния на Апостолите” главите от 8 до 12 включително, за да се запознаем по-точно с първите години на историята на Свети Павел Апостол, които чрез тези страници резюмирахме.

Отец Валтер Горра

Свети Августин ни говори за свети Павел Апостол

И с огромна жадност сграбчих Свещеното Писание на Твоя Дух и преди всичко - апостол Павел. И изчезнаха онези въпроси, в които едно време ми се струваше, че той си противоречи и че текстовете на неговата проповед не съответстват на заветите на Закона и на пророците. И се яви пред мен единният лик на светите речи, и се научих да се радвам в трепет (Пс 2,11). И наченах, и открих, че всяка истина, която бях прочел у платониците, се изрича тук с прослава на Твоята благодат, та виждащият да не се хвали, сякаш не е получил както това, което вижда, така и способността да вижда - а има ли всъщност нещо, което да не е получил? (виж 1Кор 4,7), - а и освен това той бива подтикнат не само да види Тебе, Който си винаги Един и Същ, но и да бъде изцелен, за да Те притежава. А който е все още далеч да Те види, при все това да върви по пътя, по който ще може да дойде, да Те види и да Те притежава: защото дори човек да намери с вътрешния си човек услада в закона Божии, какво да прави с другия закон в членовете си, който воюва против закона на неговия ум и го прави пленник на греховния закон, що е в членовете? (Рим 7,22-23). Понеже Ти си праведен, Господи, а ние съгрешихме и постъпихме беззаконно (виж Дан 3,27-29), нечестивост сторихме - и тежеше над нас Твоята ръка (Пс 31,4). И справедливо сме предадени на древния грешник, господаря на смъртта: понеже той убеди нашата воля да се оприличи на неговата воля, поради която не устоя в Твоята истина (Йоан 8,44). Какво ще прави човекът нещастен? Кой ще го избави от тялото на тая смърт (Рим 7,24-25), ако не Твоята благодат чрез Исус Христос, Господа наш, Когото Ти роди с Тебе равновечен и Го създаде в началото на Твоите пътища (Притч 8,22), в Когото князът на тоя свят (Йоан. 14:30) не намери нищо достойно за смърт и Го

погуби: и бе заличено ръкописанието, което беше против нас (виж Кол 2,14). Това в платоническите книги го няма. Няма ги в тези книги ликът на благочестието, сълзите на изповедта, жертвата Твоя - духът съкрушен, сърцето съкрушено и смирено (виж Пс 50,19), спасението на народа, обещаната невеста Йерусалим (виж. Откр 21,2), залогът на Светим Дух (2Кор 5,5), чашата на нашето изкупление. В тези книги никой не пее: *Само в Бога се успокоява душата ми: от Него е моето спасение. Само Той е моя твърдина, мое спасение, мое прибежище: няма да се поколебая повече* (Пс 61,2-3). В тези книги никой не чува зовящия: *Дойдете при Мене всички отрудени!* (Мт 11,28). Свеният се да се учат от Него, понеже е кротък и смирен по сърце (Мт 11,29). *Укрил си това от мъдри и разумни, а си го открил на младенци* (Мт 11,25). Че едно е човек от горист връх да вижда родината на мира и да не открива друм към нея, и напразно да опитва през безпътните места наоколо, обсаждан и заплашван от бегълците изменници, начело с вожда им - лъв и дракон, - а друго нещо е човек да държи пътя, прокаран към нея от грижливия небесен повелител, където не безчинстват разбойниците, изменили на небесното войнство: понеже те избягват този път като смъртно наказание. Всички тези неща по дивен начин се вкореняваха у мен, докато четях *най-малкия от Твоите апостоли* (срв. 1Кор 15,9) и делата Твои съзерцавах и тръпнех.

(от Св.Августин, Изповеди, книга 7,21)

**ДА ЧЕТЕМ
БИБЛИЯТА
РЕДОВНО,
СЛОВOTO
БОЖИЕ**

Завръшане

Приключихме нашия проект, започнал през миналия февруари месец, който имаше за цел да приближим до църквата и вярата католиците, които не участват редовно в живота на енорията или само за по-големи празници ги виждаме в храма.

Ние изживяхме хубави моменти както н.п. чрез изложбата на старите традиции така също чрез екскурзии до другите енории от нашата епархия, и други интересни събития.

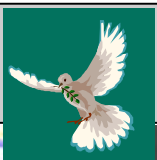
Благодарен съм на членовете на енорийската Каритас, които се ангажираха, давайки времето си за добрия резултат на този проект, както и на всички енорияши, които се включиха ставайки мисионери... и мисията продължава.

Отец Валтер Горра

В снимка: участниците на екскурзия в Плевен и Малчика на 25 юли

Празнувахме тези тайнства

29 юни: първата изповед на Вероника

3 август: кръщението на Ния

На вниманието на всички

Доста често, русенците, които в момента живеят в другите градове или в чужбина, искат да сключат венчавка или да кръщават детето си в нашата църква. Това е възможно само с разрешението от енорийския свещеник на енорията, където двойката живее и който отговаря за тях, защото вече не са членове на нашата енория. Това разрешение трябва да бъде писмено и трябва да свидетелства, че необходимата процедура за тези тайнства е била изпълнена (за подготовка - катехизис - и за документите).

Без това разрешение, по никакви случаи аз не мога нито да кръщавам детето, нито да благославям венчавката на двойката.

2010 година: ще празнуваме три юбилея

През 2010 година честваме 3 юбилея.

Точно така! Нашата енорийската общност ще отпразнува три специални събития през 2010 г. Ето ги:

1860 година: 150 години откакто Русчук става мисионерска спирка, т.е. от тази година мисионери редовно идвали в града за да служат на тази още малка католическа общност, но все още не е имало свещеник за постоянно;

1870 година: 140 години откакто Русе става енория и отец Иполито Агосто е изпратен в града като първи енорийски свещеник;

1890 година: 120 години от началото на строежа на нашата (сегашна) църква.

Ремонтите, които от миналия януари започнаха в църквата, ще направят така, че да бъдем готови за нашия юбилей (надявам се, че следващото лято ще можем да ги приключим!).

Вече от няколко месеца все по-често ровя в документите, които са свързани с нашата история през деветнайсети век и откривам много важни и интересни неща.

Ще продължа да търся и нови. Всичко това, което ще намеря ще бъде споделяно с вас. По този начин ще се запознаем все повече с това, което е историята на нашата общност и църква.

Така във всеки следващ брой на нашия бюлетин ще отделяме по няколко страници за тази цел.

Имаме време, още година и половина, преди да стартираме този юбилей.

Надявам се, че аз и всички вие, ще можем да го отпразнуваме заедно...

Тогава да тръгнем веднага с нашата историческа обиколка... от по-скорошното събитие: строежа на нашата църква.

Вдигнете очи към нашата камбанария, защото от там ще започнем...

Много рядко нашите очи гледат към камбанарията на църквата, и забелязват това, което има там. Висока (до кръста) - 29,10 метра, тя е с осмоъгълна форма. На височина около 22 метра се виждат 7 каменни фриза с надписи, а над входа на църквата, на западния фронтон се намира каменен знак на пасионистите: сърце с кръст в горната му част, а в него трите гвоздеа и надписа "JESU XPI PASSIO" т.е. "Страданието на Исус Христос".

Другите фризове и техните надписи са:

югозападен фронтон: FERD I PRINC B

южен фронтон: LEON P.P. XIII

югоизточен фронтон: HENRICO V PAR.

източен фронтон: SUB N AGOSTO EPO NICOP MDCCCXCII

североизточен фронтон: VALENTINO ARCH

северен фронтон: FRAN IOSEF

северозападен фронтон: CLEMENTINA PRI

Кои са тези? Това са личности, които са съвременници на строежа на нашата църква. Ето кратка биография за тях:

LEON P.P. XIII: Лъв XIII (Винченцо Печи - Vincenzo Gioacchino Raffaele Luigi Pecci) е римски Папа от 1878г до 1903г. Роден е на 2 март 1810г. В Анагни (Италия) в многодетно семейство. Един от неговите братя е кардиналът Джузепе Печи.

Винченцо Печи следва в Езуитския колеж във Витербо от 1818 до 1924г, продължава обучението си в Колежа на Рим до 1932г, като едновременно завършва Дипломатическата академия на свещениците. През 1936г. става доктор по теология на Архигимназията на Рим и доктор по цивилно и канонично право на Римския университет Сапиенца.

През 1838г. Винченцо Печи става епископ. Няколко години ръководи различни курии и работи в държавния секретариат на Ватикана, който се занимава с външната политика.

От 1840г До 1846г е папски нунций в Белгия и се проявява като добър дипломат.

През 1846г Печи е назначен за архиепископ на Перуджа, Северна Италия. Защишава активното участие на католиците в политическия живот. На 19 декември 1853г Печи е назначен за кардинал, а през 1877г тогавашния Папа го назначава за кармелинг на кардиналската колегия.

На 20 февруари 1878г Винченцо Печи е избран за 256-я Папа на Католическата Църква и приема името Лъв XIII.

За времето на своя 25-годишен понтификат Лъв XIII издава рекорден брой енциклики - над 60, в историята на Папството. Той учредява съществуващата и днес ватиканска банка "Банко ди Рома" през 1880г.

Папа Лъв XIII е автор на първата социална енциклика "Rerum novarum" ("За новите неща") (1891г). Получава прозвището "Кашчей Безсмъртни". В сферата на външните отношения на Ватикана той полага усилия за укрепването на връзките с правителствата на Великите сили.

По негово време се поставя началото на неотомизма – официална философска доктрина на съвременната католическа църква, изхождаща от учението на Тома Аквински. Според тази доктрина в основата на природата лежи божият разум, създал света от нищо, а материята е само пасивна възможност. От Италия неотомизмът се пренася и в други европейски католически страни, по-късно и в САЩ.

Папа Лъв XIII отваря за изучаване Ватиканските тайни архиви и окуражава перманентните изследвания върху Библията. Папата започва да спонсорира Католическия университет във Вашингтон (САЩ). Това е първият папа, чийто глас е записан на магнитен носител. По време на дългия си понтификат Папа Лъв XIII издига в кардиналски сан 147 епископи и канонизира 33 мъченици на вярата.

Лъв XIII умира на 20 юли 1903г във Ватикана.

FRAN IOSEF: Франц Йосиф е император на Австрия от 2 декември 1848 (и крал на Унгария де юре от 1867, де факто от 1849) до 21 ноември 1916г Франц Йосиф Карл (Franz Joseph Karl von Habsburg) е роден на 18 август 1830г във Виена като

най-големият син на ерцхерцог Франц Карл (по-младия син на император Франц I.) и неговата съпруга Жозефина, баварска принцеса. Има 4 братя и сестри. Още от малък Франц Йосиф е възпитаван като бъдещия наследник на трона. Учен е на вяра, усърдие и отговорност. Живее с вярата в божията предопределеност на Хабсбургската династия. Когато е на 13 години постъпва във войската (с чин полковник). На 18 години, той става император, когато по времето революцията (1848) неговият чичо император Фердинанд I (крал Фердинанд V - за чехи и унгарци) абдикира на 2 декември 1848 в гр. Оломоуц (в дн. Чехия) и в архиепископския дворец му връчва властта. Бащата на бъдещия монарх се е отказал от трона по настоявания на майката. Новият император се опира на дворната камарила на австрийския министър-председател Феликс, княз Шварценбергски. От самото начало Франц Йосиф вижда своята основна цел в предотвратяване на следваща подобна революция като тази от 1848г. За да постигне целта си той намира опорна точка в армията и църквата (Фактът, че на повечето негови изображения той е в униформа се обяснява с това, че по онова време не е имало цивилно облекло, достойно за император). Управлява 68 години и така се записва сред първите най-дълго управляващи монарси. Франц Йосиф отменя Конституцията и обновява абсолютизма. През 1852 година взема цялата власт в свои ръце...

FERD I PRINC B: Фердинанд I, роден като **Фердинанд Максимилиан Карл Леополд Мари Сакскобургготски** (на немски: *Ferdinand Maximilian Karl Leopold Maria von Saxe-Coburg und Gotha*), е княз на България от 7 юли 1887г до 22 септември 1908г, когато е обявена Независимостта на България от 22 септември 1908г до абдикирането му на 3 октомври 1918г.

Фердинанд (в западната литература обикновено *Ferdinand von Sachsen-Coburg-Gotha*) е роден на 26 февруари 1861г във Виена. Син е на принц Август фон Сакс-Кобург-Гота (1818-81) и на принцеса Клементина Бурбон-Орлеанска (1817-1907),

дъщеря на френския крал Луи-Филип. Младият принц прекарва детството си при своите родители във Виена. Там посещава училището за кагети.

Българската история разглежда цар Фердинанд като противоречива личност. От една страна, се изтъкват заслугите му за утвърждаването на Третата българска държава, както и за нейната независимост. От друга страна, на Фердинанд се хвърля вината за неуспешното участие на България в Междусъюзническата и Първата световна война, които костват на страната стотици хиляди жертви и довеждат до 2 национални катастрофи.

След провъзгласяване на независимостта на България в църквата Свети Четиридесет мъченици през 1908г Фердинанд I е обявен за цар. През 1912г се стреми да бъде в добри отношения с руско-френския съюз; търси доброжелателството и на Великобритания, Австро-Унгария и Италия. През 1913-1915г под влияние на Фердинанд I българската външна политика се ориентира към австро-германския блок, към който България се присъединява (1915г). По време на царуването му България претърпява 2 национални катастрофи — след Междусъюзническата война 1913г и отново след края на Първата световна война през 1918г Абдикира на 3 октомври 1918г в полза на сина си Борис III. До смъртта си живее в град Кобург, Германия, и получава пенсия от германското правителство. Фердинанд умира на 10 септември 1948г.

Фердинанд е и писател, ботаник и филателист.

CLEMENTINA PRI: Княгиня **Климентина Бурбон-Орлеанска** е майката на българския княз, а по-късно цар Фердинанд I. Тя впитва в себе си двете последни династии на френския трон— Бурбоните и Орлеаните. Клементина Бурбон-Орлеанска е дъщеря на последния френски крал—Луи-Филип, наричан "*Краля гражданин*", защото свободно се е движел сред простолудието. Тя от малка е запозната с тънкостите на дипломацията и дворцовия живот. За нея кралица Виктория казва, че тя е онзи противник, който винаги е искала, но на който не би се противопоставила никога. Ото фон Бисмарк

казва, че принцеса Клементина е най-добрият политически мъж на Европа.

Клементина се омъжва за Август фон Сакс-Кобург-Гота-Кохари, от когото има пет деца, дали началото на повечето съвременни европейски кралски династии.

Като майка на цар Фердинанд Клементина оказва силно положително влияние в политическия живот на страната и в нейното развитие. Тя е една от основателките на Червения Кръст наред с царица Елеонора. Княгиня Клементина е била много богата и щедър дарител. Построила е със собствени средства много обществени сгради в България, като училището за слепи, Климентинската болница и много други.

Умира през 1907г във Виена, Австрия и е погребана в гр. Кобург, Германия.

VALENTINO ARCH: Във всички туристически книжки, когато се говори за нашата църква винаги се посочва името на архитекта като „италианеца Валентино” без да се именува фамилията му, защото не е известна. Наистина никъде не е спомената и няма документи за нея. Точно тази „тайна” ми беше много интересна и любопитна, защото ми беше ясно, че Валентино е личното име, а не фамилия. Всеки път, когато ровех между документите на църквата търсех нещо, което да ми даде посока, за да намеря историята му. През миналия месец юли намерих едно поздравително писмо, което беше адресирано до Монс. Хенрих Дулсе през 1895г от Валентино Делл’Антонио от Моена (Италия). Бяха само няколко реда с извинението, че не може да дойде в Русе скоро и че за няколко строителни материали не е запознат, но ще изпрати брат си в Русе. Веднага се усъмних, че този човек вероятно е архитекта на църквата. По интернет се свързах с община Моена, за да ми дадат информация за този Валентино Делл’Антонио. След две седмици, в началото на август получих техния отговор:

Валентино Делл’Антонио-Боркан е роден в Моена – Тирол – Италия в 1850г. Бил е зидар и по-късно учи за строителен експерт, което отговаря на сегашната титла за архитект. Така е

На снимка: Архитектът Валентино Делл'Антонио с жената и четири деца си

можел да създава проекти на сгради, включително и вътрешен план и да ги представя на общинските комисии. Той е работил много в чужбина и за пет години, от 1890г, пребивава в Русчук заедно с брат си, за да следи работите за строежа на нашата църква, започнати на 12 октомври 1890г.

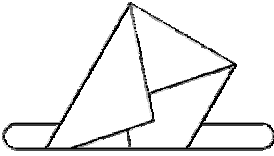
Тук се жени за чехкинята Мария Плеха, от която е имал 5 деца. Две от тях са родени в Русе – Анна (1890г) и Вирджилио-Лудовико. Другите три деца се раждат в Италия след 1895г, когато те се прибират.

Архитектът Валентино Делл'Антонио починал през 1920.

Разглеждайки регистрите на енорията, намерих данни за венчавката между Валентино и Мария, сключена на 12 февруари 1893 и за кръщението на Вирджилио-Лудовико, роден на 4 октомври 1893г и кръстен на 22 на същия месец. Трябва да ви кажа, че не е малка моята радост за тази „разбулена тайна“.

За другите два надписа, HENRICO V PAR. и SUB N AGOSTO EPO NICOP MDCCCXCII, ще говорим в следващия брой на бюлетина, защото са за тогавашния (1892-годината на завършване на външните работи на църквата) енорийски свещеник Хенрик Дулсе и за тогавашния епископ Ипполито Агосто.

Отец Валтер Горра

Задачата

Един велик отшелник, известен в цял свят със своята голяма святост, живеел в една дълбока пещера. Целият ден се намирал в дълбоко размишление и неговата мисъл била насочена винаги към Господ.

Но един ден, докато светият отшелник размишлявал, едно мишенце се показало от сянката и започнало да му гризе единия сандал. Отшелникът отворил очи вбесен.

“Защо ме безпокоиш през време на размишлението?”

“Но аз съм гладно”-изхленчило мишлето.

“Върви си, лоша мишка”- викнал отшелникът, “как смееш да ми досаждаш точно докато търся обединение с Бог?”

“Как ще намериш обединение с Бог?”- попитало мишлето- “когато не успяваш да се разбереш дори с мен?”

Да не забравяме никога, че в брата и сестрата откриваме БОГ!!!

Сестра Терезита

**От неделя 5 октомври
ще започнем отново
катехизиса за всички групи
на деца и за възрастни.
Заповядавайте всички!**